

2005. – 456 с.

2. Ложкін Г.В. Психологія конфлікту: теорія і сучасна практика: навчальний посібник / Г.В. Ложкін, Н.І. Пов'якель. – К.: ВД «Професіонал», 2007. – 416 с.

Надія Фоміна,
студентка 4 курсу
факультету психолого- педагогічної освіти та мистецтв
Наук. керівник: **О.В. Фролова,**
к. психол. н., доцент (БДПУ)

СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ІНТЕРНЕТ-ЗАЛЕЖНОСТІ

Надмірна зацікавленість Інтернетом спонукає все більше людей проводити час у мережі.

У 1995 році Іван Голдберг запропонував термін "Інтернет-залежність" для визначення неподоланої тяги до використання Інтернету. За І. Голдбергом, це розлад, «що здійснює пагубний вплив на побутову, навчальну, соціальну, робочу, сімейну, фінансову чи психологічну сфери діяльності» [2].

Насамперед соціальні мережі, на думку вчених, є загрозовими для людей, оскільки формують помилкове враження, що кохання, і дружбу легко завоювати і так само легко зруйнувати. Захоплення понад міру соціальними мережами в Інтернеті може шкодити здоров'ю через скорочення спілкування з реальними людьми.

Об'єкт дослідження – Інтернет-залежність та причини її виникнення.

Мета – розглянути теоретичні основи Інтернет-залежності як соціально-психологічного явища.

Теоретичною основою дослідження виступили концепції зарубіжних (А. Войсунський, А. Голдберг, Д. Грінфілд, К. Янг), та вітчизняних учених (О. Белінська, Ю. Данько, Є. Акімова, Ю. Бабаєва, А. Жичкина, О. Філатова та ін.)

Кімберлі Янг називає чотири основних симптоми Інтернет-залежності: нав'язливе бажання перевірити e-mail; постійне чекання наступного виходу в Інтернет; скарги навколишніх на те, що людина проводить занадто багато часу в Інтернеті; скарги навколишніх на те, що людина витрачає занадто багато грошей на Інтернет [1].

Отже, на основі теоретичного дослідження ми визначили, що на сучасному етапі розвитку комп'ютеризації й розширення доступу до Інтернету в Україні, на щастя, усе ще мало розповсюдилася патологічна пристрасть до опосередкованих Інтернетом азартних ігор, он-лайнних аукціонів [3].

ЛІТЕРАТУРА

1. Вайнола Р. Х. Технологізація соціально-педагогічної роботи: теорія та практика / Р. Х. Вайнола // [навч. посіб. за ред проф. С. О.

Сисоєвої]. – К. : НПУ імені М. П. Драгоманова, 2008. – 134 с.

2. Данько Ю. А. Соціальні мережі як форма сучасної комунікації: плюси і мінуси / Ю. А. Данько // Сучасне суспільство: політичні науки, соціологічні науки, культурологічні науки. – 2012. – С. 179-184.

3. Литовченко І. В. Діти в Інтернеті: як навчити безпеці у віртуальному світі / І. В. Литовченко [посібник для батьків]. – К. : Вид-во ТОВ «Видавничий будинок «Аванпост-Прим», 2010. – 48 с.

Світлана Чекушкіна,
студентка 1 курсу II ступеня вищої освіти
факультету психолого-педагогічної освіти та мистецтв
Наук. керівник: **І.О Черезова,**
к.психол.н., доцент (БДПУ)

ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ПРОГНОЗУВАННЯ ТА ПРОФІЛАКТИКИ КОНФЛІКТІВ

Центральною проблемою будь-якого напрямку роботи конфліктолога є проблема керування конфліктом. Різними авторами (А.Я. Анцупов, М.С. Вершинін, А.І. Шипілов та ін.) виділяються наступні види керуючих впливів: діагностика, прогнозування, профілактика, попередження, ослаблення, врегулювання, вирішення, завершення конфлікту. Крім того, до керування конфліктом відносять також припинення, запобігання, усунення, гасіння конфлікту. Керування конфліктами може здійснюватися на всіх етапах його виникнення і розвитку. Прогнозування, профілактика і попередження – це ті види керуючих впливів, що доцільні на ранніх етапах виникнення соціальних протиріч. Чим раніше виявлена проблемна ситуація соціальної взаємодії, тим менше зусиль необхідно докласти для її ефективного вирішення.

Досвід прогнозування накопичений у різних галузях психологічного знання. М.С. Вершинін указує на існування різних класифікацій прогнозування: за основними типами – пошукове (визначення можливих станів явища в майбутньому) і нормативне (визначення шляхів і термінів досягнення можливих станів явища, прийнятих за мету); за періодом попередження – оперативне (до 1 місяця), короткострокове (від 1 місяця до 1 року), середньострокове (від 1 року до 5-ти), довгострокове (від 5 років до 15-ти), понад довгострокове (більш 15-ти років); за сферами прогнозування – внутрішньополітичне, зовнішньополітичне.

Основними принципами прогнозування є: системність, погодженість, безперервність, альтернативність, рентабельність.

Виділяють наступні етапи прогнозування: 1) передпрогнозна орієнтація; 2) збір даних прогнозного фону; 3) розробка базової моделі; 4) побудова пошукової моделі; 5) створення нормативної моделі; 6) оцінка вірогідності і точності прогнозу; 7) вироблення рекомендацій.

У практиці прогнозування конфліктів використовується комплекс різноманітних методів: фактографічний, статистичний, прогнозна екстраполяція, прогнозна інтерполяція, метод історичної аналогії, метод